

fuldstændig rigtigt. Man skal dog ikke straffe dem; det svarer fuldtændig til, at man ikke skal straffe dem, der raaber, at der er Ildebrand, men dem, der er Brandstiftere. Det, at den foreslåede Frist til Foretagelsen af de nødvendige Rekonstruktioner kan siges at være rundelig, synes mig nu ikke at føre til, at man skulde smøle med Rekonstruktionen. Hvis ikke det saa yderst daarlige Regnskab nu var fremkommet, hvis ikke netop Ledelsen havde haft Mod til at bekende Kulør, saa vilde formodentlig de to Aar, hvori Statsgarantien løber, have været tilstrækkelig Tid til at forberede en saadan Rekonstruktion. Men da man nu altsaa har maattet fremkomme med dette alarmerende Regnskab, og da Offentligheden er blevet opskræmt deraf, er det nødvendigt, synes det mig, at man giver denne rundelige Frist. Dette er imidlertid vel foreneligt med, at man saa at sige allerede i Morgen eller — da det er Søndag — i Overmorgen begynder paa at forberede Rekonstruktionen.

Jeg blev lidt forbavset ved at høre det ærede 17de tingvalgte Medlem (Brandes), thi han synes stadig at mene, at det, man vilde, var en Likvidation af Banken, og han gjorde paa en efter min Mening yderst træffende Maade opmærksom paa, at man kunde ikke forlange, at en Bank paa een Gang skulde blomstre og være i Likvidation. Men jeg maa sige for mit personlige Vedkommende, at jeg har heller ikke forstået det saaledes, at det, man ønsker, er, at Banken skal likvidere. Det, man ønsker, er, at der skal skaffes Ro og Tid til, at der kan komme en ny Bank, hvor Fortidens Synder er fuldstændig slettet, og hvor den gode, sunde daglige Forretning, som Landmandsbanken ubestrideligt har den Dag i Dag og varetager med et teknisk fortræffeligt Apparat, kan faa Lov til at blomstre ganske af sig selv. Dette er jo noget andet end at ville fordre en Likvidation. Skal Banken imidlertid kunne blomstre, er det nødvendigt, at den faar en Egenkapital. Det er en af de mange Fejl, man begik i 1923, at man ikke havde Opmærksomheden henvendt derpaa, thi den Egenkapital, man da havde skabt, var jo allerede for største Delen formøblet paa det daværende Tidspunkt, i Februar 1923, og det er meget farligt for en Bank udelukkende at skulle leve af sine Indskudsmidler. Det er af største Betydning for et saadan Institut, at der skaffes en Egenkapital. Det er altsaa en af de Opgaver, man maa gaa i Gang med: at vælge det Tidspunkt, hvor Optagelsen

af en saadan Egenkapital er mulig paa gunstige Betingelser, og sørge for, at den saa kommer til Stede, hvad enten det saa skal ske paa den ene eller paa den anden Maade. Det er ikke helt umuligt, at det paa et senere Tidspunkt, der er gunstigere end det nuværende højst ugunstige, kan ske ved, at den tegnes her i Landet, men i alt Fald vil det til sin Tid særdeles vel kunne tænkes, at man skaffer den ved Hjælp af udenlandske Laan. Men den ærede sidste Taler har selvfølgelig Ret i, at uden en saadan Egenkapital formindskes Bankens Aktionsradius, om jeg maa bruge det Udtryk, paa en yderst betænkelig Maade, og saa snart den faar Tab — det er altsaa det, der nu har været Tilfældet —, og den ingen Egenkapital har, gaar det umiddelbart ud over Indlaansmidlerne, saa er det selve Indlaansmidlerne, der er gaaet Svind i. Men netop fordi der er gaaet Svind i Indlaansmidlerne, og netop fordi Regnskabet og hele den Debat, der er kommet op, viser dette, er det saa overordentlig vigtigt som Beroligelsesmiddel i dette Øjeblik at give Forlængelsen af Garantien. Altsaa, Forlængelsen af Garantien tilsigter ikke, saaledes som jeg har opfattet det, paa nogen Maade, at vi skal trække det ud til 1932 eller 1931, men blot at berolige den nuværende Stemning for ikke at skabe en Følelse af: er det nu saa sikkert med denne Statsgaranti? Lad os forberede alt dette, og lad os afvikle Forholdet til Banken baade for Kundernes og for Indskydernes Vedkommende.

Jeg vil her gerne indskyde et Par Ord om Statens Stilling som Kautionsist, hvilket ogsaa er blevet omtalt af den ærede Ordfører for Venstre. Hvorledes Loven skal fortolkes rent juridisk, skal jeg ikke indlade mig paa at have nogen Mening om, men det er jo utvivlsomt, at man fra Indskyderkredsens Side har haft den Opfattelse, med Rette eller Urette, og har handlet ud fra den Opfattelse, at Statens Garanti betød en særlig Likviditet for denne Bank; fra den kunde man altid være vis paa at faa sine Penge igen, der kunde man netop ikke risikere det, som viste sig at være Tilfældet i Diskontobanken, at man pludselig saa sine Penge spærret inde. Selv om man nemlig ved, at man til sidst faar ikke 60 pCt., men alle 100 pCt., først af selve Bankens Midler og derefter ved, at Staten skyder til, er det dog saa sin egen Sag for alle de Forretningsmænd, der netop har deres, om jeg saa maa sige, Kassebeholdninger staaende i en Bank, at skulle udsættes for